

Indbrudstyvens Omvendelse!

Børge var indbrudstyv. Ved sin list havde han efterhånden opnået megen øvelse deri. Han var en stor, kraftig mand, hans ansigt var hårdt, han brugte frygtelige eder, navnlig over for dommeren og fangevogteren. Imidlertid må han vistnok alligevel have haft en lille rest af menneskelige følelser tilbage, thi ellers kunne det, som vi her skal berette, ikke være indtruffet.

Beretningen er sandfærdig.

Moody har selv fortalt mig den.

Det skete for mange år siden, medens Moody endnu var ganske ung i prædikevirksomheden. Han var kommen til byen St. Louis for at holde nogle vækkelsesmøder, og et af byens blade lovede sine læsere, at ethvert ord af hans prædikener, ja endog hans bønner og formaninger skulle blive trykt. Børge sad på den tid i varetægtsarrest i St. Louis. Cellens ensomhed virkede trykkende på ham, og han fordrev tiden med at skænde på vogteren. Pludselig kastede nogen et nummer af nævnte blad ind i hans celle, og det første, hans øjne faldt på, var en med svære typer trykt overskrift: "Hvorledes fangevogteren måtte overgive sig i Filippi."

Triumferende tog Børge bladet, satte sig ned og læste beretningen om fangevogterens oplevelse.

"Filippi!" råbte han - den ligger i Illinois. Der har jeg jo været!

Artiklen forekom ham noget sælsom; den var anderledes end andre avisartikler. Det var Moodys prædiken fra foregående aften. "Hvad er det for noget sludder!" råbte Børge, "Paulus og Silas - et stort jordskælv - hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?"

Vil dette blad nu også trykke sådant nonsens?" Med en ed kastede han bladet på gulvet. Lidt efter tog han det atter op og læste prædikenen igen. Hans sindsbevægelse tiltog.

Atter og atter tog han bladet op fra gulvet og læste den mærkelige beretning. Det var for ham, som om noget nyt og ukendt pludselig var trængt ind i hans hjerte og havde bemægtiget sig det. "Hvad skal dette betyde?" udbrød han. "I over tyve år har jeg været indbrudstyv, fængslet har været mit hjem, og aldrig har jeg følt mig således til mode. Hvad betyder det da at blive frelst?"

Jeg har levet som en hund, men nu stikker det i mig. Hvis der findes en sådan Gud, som denne prædikant omtaler, så vil jeg finde ham, selvom det skal koste mit liv."

Og han fandt ham.

Hen imod midnat, efter at han havde fremstammet usammenhængende bønner og efter en bitter anger over sit forbigangne liv, erfarede Børge, at der findes en Gud, der er villig til at slå en streg endog over den mørkeste fortid.

Den næste morgen hilste Børge vogteren, som gik forbi hans celle, med et venligt ord - en optræden, som vakte den største forundring. Da dommeren besøgte ham, hilste Børge på ham som på en ven og fortalte, hvorledes han havde fundet sin Gud, efter at han havde læst Moodys prædiken.

"Jakob," sagde dommeren senere til fangevogteren, "det vil være heldigt, om du ikke taber Børge af syne. Han spiller nu from men så snart han ser sit nit, vil han flygte."

Nogle uger efter kom Børges sag frem, men klagerne kunne i dette tilfælde ikke bekræftes, og Børge blev sat i frihed.

Uden venner, kun kendt som en uforbederlig indbrudstyv, begyndte der de følgende måneder en hård tilværelse for ham. Man så på hans ansigt, når han bad om arbejde, og dette var nok til, at man overalt sendte ham bort. Men Børge var lige så tapper Kristen, som han før havde været uforfærdet indbrudstyv, og han slog sig igennem. Da han vidste, at hans lidet tiltalende ansigt var ham imod, bad han til Gud, at han ville give ham et mere tillidvækkende udseende, så at han kunne finde et hæderligt arbejde.

At hans bøn virkelig blev hørt, og at hans udseende blev mere tiltalende, bevidner Moody, der nogle år senere lærte ham at kende. Efter at han forgæves havde forsøgt snart dette og snart hint for at få en fast stilling, rejste han til New York i håb om, at det måske ville lykkes ham der, hvor man ikke kendte ham. Men heller ikke der havde han held med sig, og vendte derfor tilbage til St. Louis meget skuffet, men med fast tillid til Gud. En dag lod dommeren ham kalde ind i retssalen. Børge gik med tungt hjerte.

"Det må være en gammel sag, som man har imod mig," tænkte han, "og hvis så er tilfældet, vil jeg intet skjule; jeg vil ikke lyve mere."

Dommeren hilste venligt på ham.

"Hvor har De været, Børge?"

"I New York."

"Hvad har De gjort der?"

"Jeg har forsøgt at finde et hæderligt arbejde."

"Holder De endnu fast ved den tro, som De fortalte mig om?"

"Ja," svarede Børge, idet han så ham ind i øjnene, "jeg har gennemgået meget, men min tro har jeg ikke mistet."

Nu kom der en vending i samtalen.

"Børge," sagde dommeren, "jeg har hver dag ladet nogen holde øje med dig i New York, fordi jeg stadig har holdt dig mistænkt for, at din Kristendom kun var forstillelse. Men jeg ved, at De har levet hæderligt og kristeligt, og jeg har ladet Dem kalde for at tilbyde Dem en stilling her. De kan straks begynde."

Og han begyndte. Trofast og bestemt opfyldte den forhenværende forbryder sine pligter, indtil selv mænd i høje stillinger nærede tillid til ham og talte om ham med agtelse. Moody rejste igennem byen og besøgte Børge, som elskede ham mere end noget andet menneske, fordi han havde

været redskabet til hans omvendelse. Moody fandt ham i et af retssalens værelser, hvor han bevogtede en pose Diamanter. Børge sad med diamanterne på sit skød, og på et bord foran ham lå en revolver. Diamanterne repræsenterede en værdi af over 1.500,000 kroner.

"Hr. Moody," udbrød han, "nu ser De, hvad Guds nåde kan gøre for en forbryder. Se her! Dommeren har udset mig til at bevogte disse." Han holdt de funklende stene op foran Moody og græd som et barn.

Nogle år senere ventede indbyggerne i St. Louis på, at der skulle komme en evangelist, men af en eller anden Grund udeblev han. En af prædikanterne foreslog, at Børge skulle lede mødet. Børge talte om aftenen, og mange forhærdede mænd kom for at høre ham, og ikke få af dem omvendte sig fra deres syndige vandel og begyndte at føre et kristeligt liv.

Jeg kender ingen beretning, der er smukkere end den om Børges pletfri og trofaste liv i den by, hvor han havde været en af de største forbrydere. Moody fortalte mig om hans begravelse, hvor rige og fattige, gudfrygtige og ugudelige var til stede, og hvorledes Byens store mænd ikke havde kunnet finde ord til at udtrykke sig. Og endnu er der ingen i denne by, hvis hjerte ikke røres, når Børges navn bliver nævnt.